

L'esclat de la bombolla

D'aquest any que s'està acabant, milers o potser milions de persones, en tindran un mal record. I no pas perquè hagi passat cap desgràcia especial –tot i que en passen moltes–, sinó perquè ha posat al descobert el que feia anys que estava pronosticat: la bombolla immobiliària ha esclatat. Hi ha preocupació per part de tothom, començant per les entitats bancàries, fins a les famílies. Hi havia una eufòria excessiva, semblava que tothom era ric, i ara sembla que tots som pobres. Penso que no passarà res, tard o d'hora havia d'aflorar la realitat. Abans hi havia una dita que deia: "Com més enlaire s'enfilà, de més alt caurà". I això encara és vigent.

Quan el Sr. Aznar deia un dia sí i l'altre també "hemos bajado los intereses y ahora todos los españoles pueden comprarse una vivienda porque las hipotecas están muy baratas", l'eufòria es va enfilà ràpidament, perquè ho deia el president del govern. Ell ja sabia que acabaria malament, però també sabia que molts s'hi farien multimilionaris.

No era normal el que passava: tothom volia comprar, i el preu de l'habitatge pujava d'una setmana per l'altra. Al cap de l'any s'havien doblat o triplicat els preus. I això va ser fatal: els compradors pagaven molt més del que valia l'habitatge. Els venedors s'enriquien i els compradors s'hipotecaven. És així com s'infla la bombolla immobiliària. Ara, els interessos han pujat al nivell europeu. Si els preus dels habitatges no s'haguessin disparat no hi hauria problema. Però no és el mateix amortitzar una vivenda de vint o trenta milions de pessetes que una de setanta o vuitanta milions.

Ara m'adono que potser les ratlles d'aquest article poden portar algun mal record a algú, justament ara, en vigílies de Nadal. No era pas la meua intenció, sinó el contrari, desitjar que el bon Déu porti pau i alegria a tothom. Bones Festes!

Sebastià Bonet

La petita Shaima

Es diu Shaima Saidani, te nou anys, és marroquina i va arribar a Catalunya l'any passat per a reunir-se amb els seus pares que fa quatre anys que viuen a Girona. Comença a entendre el català i el castellà, però encara amb dificultats. La Shaima havia conviscut tot aquest temps amb l'àvia materna, que es va cuidar d'educar-la en les creences de l'Islam i a que llegís diàriament l'Alcorà. La petita Shaima es cobreix el cap amb un vel blanc en senyal de respecte i com una manifestació pública de la seva religió. Així ho feia a Rabat i així ho volia seguir fent a Girona, però a l'escola Annexa-Joan Puigvert li ho van prohibir. La Shaima no ho té fàcil: no es tracta només de canviar de país, és també canviar de cultura, de llengua, de manera de relacionar-se amb la societat, l'escola, els amics, nous costums... Els nou anys de la Shaima no son prous per poder entendre que a l'escola no li deixin cobrir-se el cap amb el *hiyab*, com sempre havia fet a Rabat. Anar pel carrer amb el cap descobert és pels seus nou anys un acte impúdic, una ofensa a la religió i qüestiona tota l'educació que fins ara havia rebut. Temps al temps. No tinc cap dubte que la

Shaima acabarà integrant-se del tot a Catalunya i potser el seus fills es diran Jordi o Montserrat, però aconseguir-ho és feina de tots. Segurament l'escola hagués hagut de ser més flexible i intentar un acord de principi, com podria ser que de moment a dins la classe, i només a dins la classe, prescindís del vel, invocant els valors del respecte i la convivència. Potser d'aquesta manera no hagués estat necessari que la conselleria d'Educació intervingués revocant l'ordre de l'escola, que no ha fet més que radicalitzar les postures de les dues bandes. No seria res d'estrany que a partir d'ara molts pares que havien cedit a les exigències de les escoles pel que fa a la *hiyab* de les seves filles, les facin tornar a cobrir amb el vel emparats per la decisió de la Generalitat. Estem en una societat canviant, cada cop més multicultural, i si no volem que es formin *ghettos* hem de saber ser flexibles, començant per a nosaltres com a societat receptora, tot i fent entendre als immigrants que també ells han de fer un esforç per adaptar-se al país que els rep.

Joaquim Brustenga Etxauri